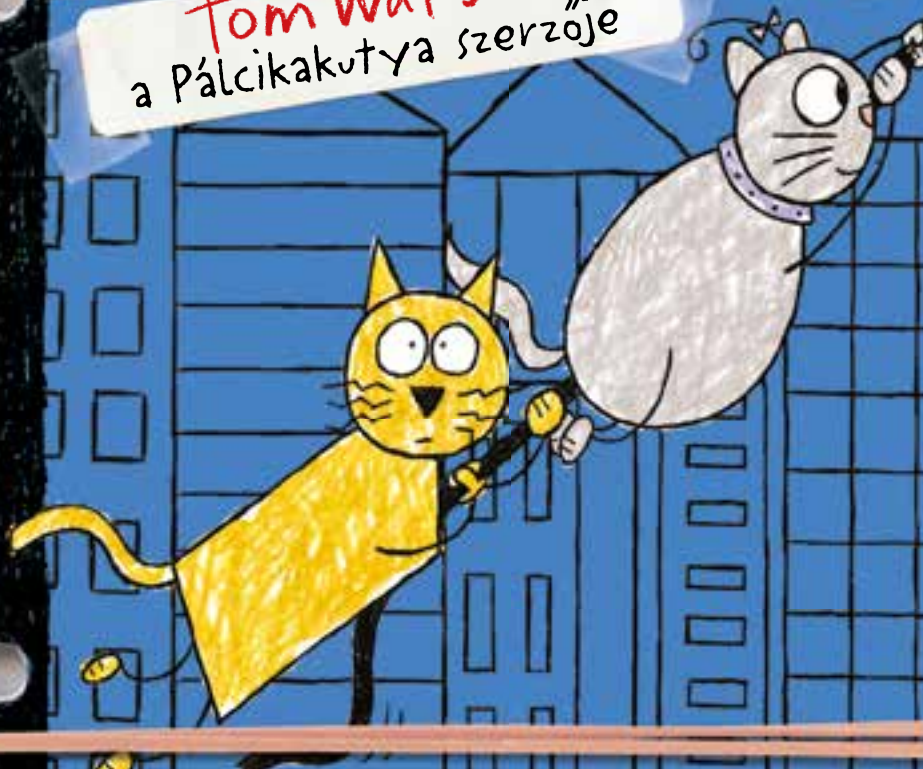

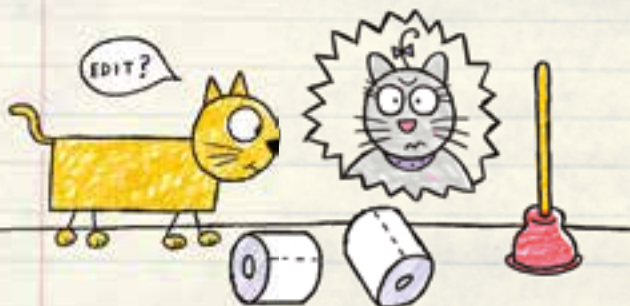
PÁLCIKA- CICA

ÉS A,
NAGYVÁROS

Tom Watson
a Pálcikakutya szerzője

CSATLAKOZZ PÁLCIKACICÁHOZ EGY ÚJ KALANDRA!

Pálcikacica, miközben barátja, Edit lakásának ablakából gyönyörködik a látványban, észrevesz egy bajba jutott embert. Márta, a fánkkészítő súlyos veszélybe került a fasor túloldalán lévő épületben. Pálcikacica az eszét — és Edit étvágyát — használja ahhoz, hogy mentőtervet találjon ki. De tud-e majd Márta elég sokáig kapaszkodni ahhoz, hogy a két agyafúrt és mindenre elszánt macska megmentse?

„Észvesztő ez a két cicus. Bár Edit kicsit lökött, Pálcikacica meg néha bizonytalan, de igazi hősök, és nagyon, de nagyon cukik.”

Réka

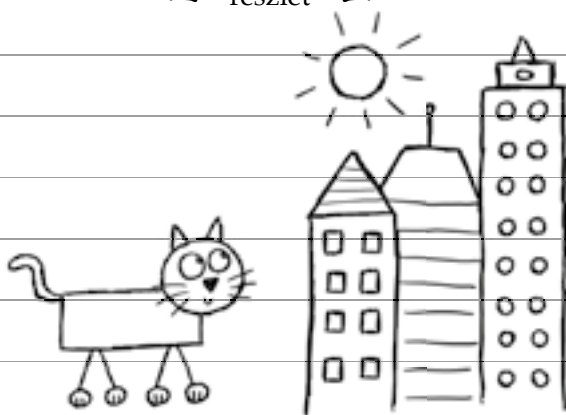
„Azért szeretem a két macskát, mert bátrak és rafináltak. És ezt veszélyes és néha mulatságos kalandjaik során mindig meg is mutatják.”

Viktor

Tom Watson

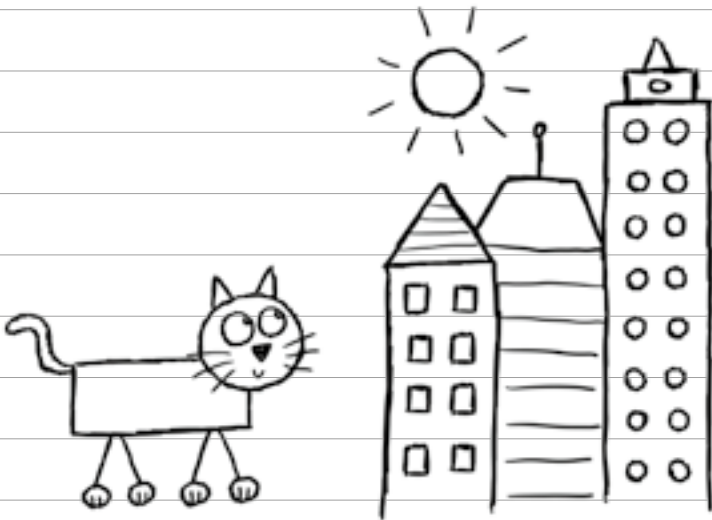
PÁLCIKA- CICA ÉS A NAGYVÁROS

— részlet —

1. fejezet

Hipnotizálva

Pálcikacicának ez volt a kedvenc napszaka – a kora reggel a nagyvárosban.

Gúnár, a gazdája már korán felkelt és tett egy kis ételt a tálkájába. A reggeli kiöntésének hangja felébresztette

Pálcikacicát, de nem bánta. Szerette a kora reggeleket.

Kiugrott a dobozából, és egy egészséges nyújtózkodás után kiment a hálósobából, és átfutott a nappalin. Felugrott kedvenc megfigyelőhelyére – a nagy ablakpárkányra –, hogy élvezze a kezdődő napot.

Szerette nézni, amint ébredszik a város.

Miközben Gúnár lezuhanyozott és felöltözött, Pálcikacica az ablakpárkányon pihent, és azt figyelte, ahogy a nappali fény lassan bevilágítja a várost.

Amint a nap felkelt, azt nézte, ahogy a hajnali megvilágításban városszerte több ezer ablak narancsszínű, sárga és aranyfényben ragyog fel.

Gúnár ilyenkor odalépett hozzá, miközben ő kifelé bámult az ablakon.

– Nagyszerű, ugye?
– kérdezte ekkor, és megcirógatta Pálcikacicát a bal füle mögött, amely az egyik kedvenc helye volt,

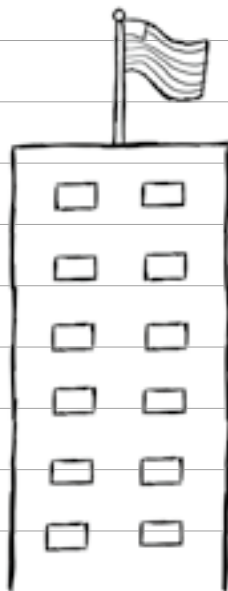
és Gúnár ezt jól tudta. Pálcikacica elfordította a fejét, és hagyta, hogy Gúnár a jobb füle mögött is megsimogassa.

–Viszlát ma este! – köszönt el Gúnár. Megtapogatta a zsebeit, hogy biztos legyen benne, megvan a mobiltelefonja, a pénztárcája és a kulcscsomója. Megvolt, így aztán útnak indulhatott.

Pálcikacica visszafordult az ablakhoz.

Ezeken a nyári reggeleken a legjobban a fasor túloldalán lévő épületeket szerettem alaposan szemügyre venni. Muzsika úr itt, a régi gyárban hangolta fel a zongorákat, és Pálcikacica számára rövid hangversenyeket is adott. Nyáron mindig az az épület tündökölhetett először nappali megvilágításban. De ami ezután történt, mindig az ragadta meg és vonta magára kitartóan Pálcikacica figyelmét.

Amint teltek a reggeli percek, a nap lassan magasabbra emelkedett, és a Pálcikacicától balra eső házak árnyékot kezdték vetni Muzsika úr épületére. Pálcikacica percekig figyelte, amint az árnyék az egyik felhőkarcoló

rúdjáról végigsiklik az épületen. Annak a rúdnak a tetején volt egy zászló, amely – mivel reggel fújt a szél – ide-oda csapkodott.

Pálcikacica ezt már több ilyen nyári reggelen észrevette, mégis mindig elbűvölőnek találta.

Minden más lassan, egyenletesen és kitervelten mozgott, míg annak a zászlónak az árnyéka csapdosott és táncot lejtett. Pálcikacicát ez arra a gondolatra készítette, hogy a reggel neki integet – hogy üdvözölje az új nap hajnalán.

Csak nézte, nézte és nézte.

Hipnotizálva.

Amíg csak valami ki nem ragadta a révületéből.

– Pálcikacica!

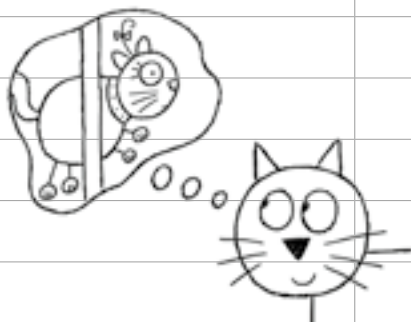

Edit kiáltott.

2. fejezet

Egy meghívás

Pálcikacica akarata ellenére elmosolyodott. Pontosan tudta, mit lát majd, ha bemegy a fürdőszobába, hogy Edittel találkozzon, aki biztos, hogy újra beszorul majd a két lakás közötti falrésbe.

Mindketten lyukat vájtak a karmukkal a saját fürdőszobaszekrényük hátsó falába. Edit majdnem minden nap átmászott azon a falon, hogy bejusson Pálcikacica lakásába.

Együtt játszottak kincsvadászatot, keresgéltek finom falatokat Pálcikacica

konyhájában, vagy együtt szundikáltak az ablakpárkányon. Néha sokkal izgalmasabb volt a napjuk – például amikor megmentették Muzsika urat, akinek a fasor túlloldalán beleszorult a karja egy nagy zongorába.

Pálcikacica azon tűnődött, mit hoz majd ez a nap.

Egy valamin azonban nem törte a fejét, mégpedig azon, hogy hol fogja Editet megtalálni. Egészen biztos volt benne, hogy Edit beszorul majd a fürdőszoba falán lévő lyukba. Mostanában ez egyre gyakrabban történt meg. Végül is az elmúlt néhány hónapban számos alkalommal – Pálcikacica számításai szerint több mint húsz esetben – rángatta ki Editet beszorult helyzetéből.

– Pálcikacica!

– Itt vagyok – felelte Pálcikacica, amint belépett a fürdőszobába. – Egy pillanat és kihúzlak!

– Honnan fogsz kihúzni? – kérdezte hangosan Edit.

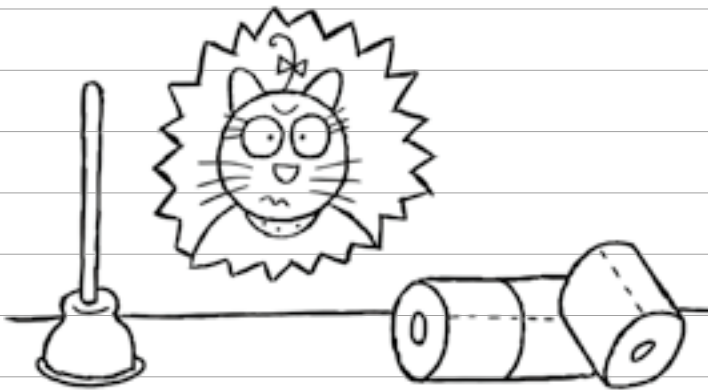
– A falban lévő lyukból – vágta rá Pálcikacica, és kinyitotta a fürdőszobaszekrényt.
– Éppen úgy, ahogy már...

De nem fejezte be a mondatot.

Mert Edit egyáltalán nem volt beszorulva a falba, még csak meg sem próbált átmászni. Csak ott álldogált a saját oldalán és nézett át a lyukon.

– Ó, azt hittem, hogy te, hmm... – kezdte Pálcikacica, de aztán visszafogta magát.

– Azt hitted, hogy én mit? – kérdezte Edit, és megbántottnak látszott.

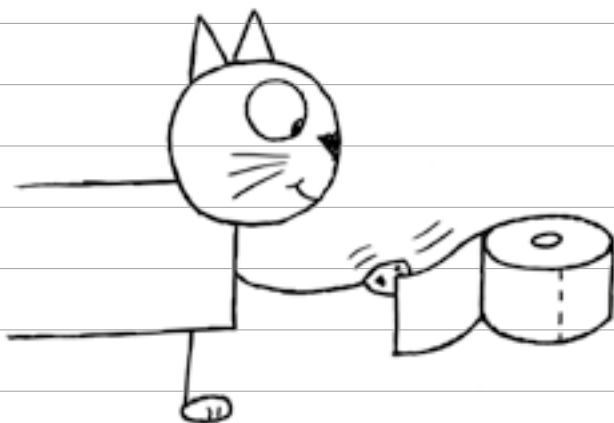

– Azt hittem, hogy te, tudod.

– Mit?

– Hmm – motyogta Pálcikacica, és finoman huzigálni kezdte a szélét egy vécépapírtekercsnek, amit a fürdőszobaszek-

rényben talált. – Hé, idenézz! Ez aztán vicces! Nézd, hogy tekeredik le, aztán meg vissza! Jó, nem?

– Mit gondoltál, mi lett velem?!

– Azt gondoltam, hogy hmm – felelte Pál-cikacica, és addig húzta az időt, ameddig csak tudta. Csupán néhány pillanatig tartott, amíg eldöntötte, bizonyára az egyenes út a legjobb. – Azt hittem, Edit, hogy beszorultál. Arra gondoltam, hogy beszorultál a falba. Mint olyan sokszor azelőtt.

Edit összehúzta a szemét. – Olyan sokszor *mi* előtt?

– Tudod, az utóbbi időben.

– Ezt úgy mondod, mintha milliószor beszorultam volna! – haragudott meg Edit.

– De nem! Tudom, mire célsz, és ezt már igazán nem szeretem!

Pálcikacica, mivel okos és bölcs macska volt, elhatározta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, visszavonul. – Egyáltalán nem céloztam semmire. Csak hallottam, hogy hívsz, és azt gondoltam, valami segítségre van szükséged, és kész. Igazad van: nem történt ilyesmi olyan sokszor. Legfeljebb hússzor.

– HÚSSZOR?!

– Húsnál kevesebbszer – visszakozott Pálcikacica azonnal. – Biztosan húsnál kevesebbszer. Tízszer.

– TÍZSZER?!

– Tízet mondtam? Pedig ötre gondoltam.
Nem, háromra.

– Talán három, az lehet – helyeselt Edit, és már nem hunyorgott.

– Lehet, hogy még háromnál is kevesebbszer.

– Lehet – hagyta rá Edit megnyugodva.

Edit jó tulajdonságai közül Pálcikacica azt

tartotta az egyik legjobbnak, hogy milyen gyorsan tud valamit csinálni – elaludni, sértődésen túljutni, vagy akár csak átugrani egyik ablakpárkányról a másikra. Pálcikacica nagyon örült, hogy Edit egyszerre csak szemlátomást megelégedett a mostani beszélgetésükkel.

– Miért hívtál, ha végül is... – kezdte Pálcikacica, de azután újra nekifogott: – Miért hívtál?

– Pálcikacica, valamin elgondolkoztam ma reggel – felelte Edit. – Ott voltam fent a konyhapulton, miután Tiffany elment. Ma reggel fánkot evett. Hagyott nekem néhány igazán finom morzsát.

– Kedves volt tőle – állapította meg Pálcikacica.

– Tiffany mindig ilyen kedves dolgokat tesz – lelkesedett Edit. – Szóval ott voltam fent azon a pulton, miután kinyaltam a tányért. Tudod, csak úgy lógtam ott. Ez pedig arra az időre emlékeztetett, amikor Gúnár pultján voltunk és megtaláltuk azokat az áfonyássüti-morzsákat, amiket otthagyt nekünk. Emlékszel?

– Persze – válaszolta Pálcikacica. – Nagyon finomak voltak.

– Azon tűnődtem, milyen szép lett volna megkínálni téged azokkal a fánkmorzsákkal, mint ahogyan te megkínáltál azokkal az áfonyássüti-morzsákkal.

– Hmm.

– Persze most már nem tudlak. Mert mindet megettem. Tudod, milyenek a fánkmorzsák. Nem lehet csak egyet megenni. Folytatni kell. Egyáltalán nem lehet abbahagyni. Így hát nem mondom, hogy *van* néhány fánkmorzsám, amivel megkínálhatnálak, vagy ilyesmi.

– Értem.

– Nem szeretném, ha azt hinnéd, csupán azt mondom, hogy van itt néhány fánk. Egyszerűen azt mondom, hogy arra *gondoltam*, hogy megosztom veled. De nem azt, hogy meg tudnám osztani. Mert mind elfogyott. Nem azért, mert elhátároztam, hogy mindet felfalom. Ezek csupán fánkmorzsák, és lehetetlen *nem*

megenni mindet, ha valaki egyszer már megkóstolta.

– Értem – jelentette ki Pálcikacica megint.

Edit visszaült a hátsó lábára és megnyalta a bal mancsát, mielőtt tovább beszélt. Néha abbahagyta, hogy megvizsgáljon egy-egy szálát a bundájában.

– Így amikor arra gondoltam, hogy megosztom veled azokat a morzsákat, még akkor is, ha nincs is rá módom, eszembe jutott valami – folytatta.

– Micsoda?

– Még sosem voltál az én lakásomban, hát ez!

Pálcikacicát ekkor izgalom fogta el – több okból is. Először is, még sohasem jutott eszébe, hogy Edittel együtt az ő lakásában tölthetnék a napot. *Editnek* természetesnek tűnt, hogy átjöjjön az ő házába. Mindig is így történt. És Pálcikacicának más okból is izgalmas volt: Edit már gondolt rá, ő pedig még soha.

– Tudod, mit? – kérdezte ezért, és elmosolyodott. – Igazad van. Még sohasem voltam.

Ezzel elindult, hogy bemásson a fürdőszobaszekrénybe. Pár pillanat múlva már átjutott a tartalék vécépapírtekerceken, és kidugta a fejét az Edit lakásába nyíló falon.

De nem jutott tovább.

– Hé! – kiáltott Edit. –
Mit csinálsz?!

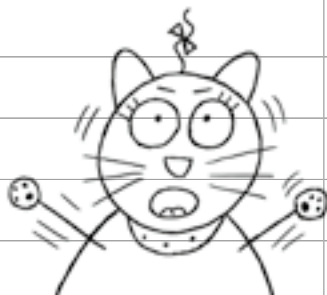

Pálcikacica gyorsan visszahúzta a fejét a lyukon. – Éppen jövök át.

– Hah! – mordult fel Edit, miközben egyidejűleg behunyta a szemét és elfordította a fejét. – Nem hinném, hapsikám!

– Miért nem?

– Nincs meghívásod,
ezért nem!

– De arra gondoltam, amikor azt mondtad... – kezdte Pálcikacica, de azután elhallgatott. Leült a fürdőszobaszekrényben és csak átnézett a lyukon. Látta, hogy Edit

ott ücsörög és a fejét még mindig elfordítja. Pálcikacica rájött, hogy a legjobb, amit tehet, ha vár.

Végül Edit megszólalt.

– Pálcikacica? – kérdezte szertartásosan, és most már odafordult hozzá.

– Tessék?

– Szeretnél ma átjönni a házamba?

– Nagyon is – felelte Pálcikacica, és bólintott. Közelebb ment a falban lévő lyukhoz, de egy lépéssel előtte megállt. – Mikor lenne alkalmas?

– Milyen kedves, hogy megkérdezed – felelte Edit. Látszott rajta, hogy Pálcikacica ilyen udvarias hanghordozását nagyra értékeli. – Pont most remek lenne!

– Megtiszteltetésnek venném – jelentette ki Pálcikacica, és most már azzal a jó érzéssel mászott át a lyukon, hogy biztosan örömmel fogadják majd.

Amikor már ott volt Edit lakásában, minden sokkal kötetlenebbé vált.

Edit kivezette a szekrényből, egyenesen be a fürdőszobába, amely pontosan

olyan volt, mint az övé, kivéve, hogy itt zöld-sárga pöttyös zuhanyfüggöny lógott a sima kék helyett.

– Körbevezethetlek? – kérdezte Edit, amint elhagyták a fürdőszobát.

– Nagyon örülnék.